

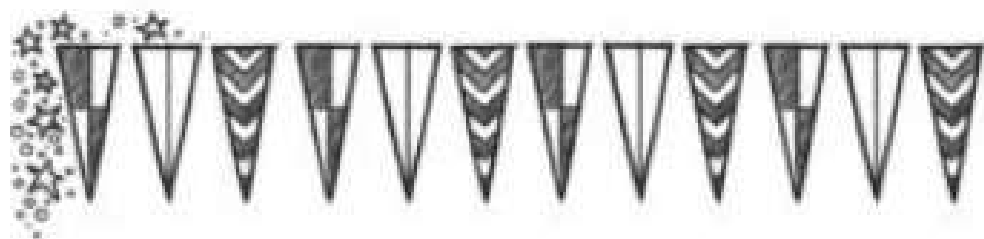
SCRIU ASTA DINTR-O LIMUZINĂ LUNGĂ.

Măcar ne duc așa cum trebuie până la Școala Auradon. Au trimis mașina azi dimineață, în zori, și după ce ne-am urcat, eu, Jay, Carlos și Evie am rămas uimiți de ce-am văzut înăuntru. E plină cu toate felurile de dulciuri (prăjituri cu unt de arahide, covrigei trași în ciocolată, ursuleți din jeleu) și are o nebunie de sistem audio pe care Jay l-a demontat deja (evident). O să șterpelească și boxele, și ornamentul de pe capotă, pentru că – hei! – furtișagurile sunt cel mai potrivit mod de a spune: „noi suntem răufăcători, iar voi ați fost niște proști pentru că ne-ați invitat în școala voastră!”.

LIMUZINA TOCMAI A TRECUT DE BARIERĂ ȘI A PĂTRUNS ÎN AURADON. UN POD FERMECAT A APĂRUT ÎN FAȚA NOASTRĂ ȘI AM TRAVERSAT DE PE INSULA PIERDUȚILOR, ÎNAPOI PE CONTINENT.

Trebuie să recunosc că a fost foarte tare să văd podul ăla ivindu-se din senin. Se pare că o să mai dureze până ajungem la destinație. Carlos se holbează întruna pe fereastră, încercând să vadă dacă Auradonul e plin de câini sălbatici, așa cum i-a spus mama lui. Jay își studiază noile aparate electronice, iar Evie își retușează încontinuu machiajul. La un moment dat, m-a întrebat la ce mă gândesc. I-am spus că uneltesc (o scuză ușoară), dar, de fapt, mă gândeam la altceva. Nu-mi pot scoate din minte ziua de ieri și felul în care ne-au tratat părinții noștri. Carlos e practic sclavul mamei lui, căreia îi perie mereu blănurile și îi curăță monturile. Jay trebuie să lucreze pentru prăvălia tatălui său, iar biata Evie trebuie s-o asculte mereu pe Regina cea Rea șoptindu-i la ureche despre cum trebuie să-și găsească un prinț cu care să se mărite, de parcă ăsta ar fi cel mai important lucru din lume.

Poate că Școala Auradon, oricât ar fi de aleasă și de bună (ah, cât detest cuvântul ăsta!), o să fie ocazia noastră de a lua o pauză binemeritată (și cuvântul ăsta îl detest!) de Insula Pierduților. Poate că n-o să fie o șansă de a stăpâni lumea. Poate că o să fie doar șansa noastră de a evada o săptămână sau două... ca într-o mică vacanță fără părinții noștri.

PE BUNE, NU SE POATE CA TOATĂ LUMEA DE AICI SĂ FIE MANIERATĂ, POLITICOASĂ ȘI CUMINTE, NU-I AȘA?

Și, chiar dacă ar fi așa, poate că nu ne-ar strica o schimbare de peisaj. S-au împlinit deja șaisprezece ani de când stau pe insula aia, de când umblu zilnic pe aceleași străzi. V-aș putea înșira numele tuturor negustorilor, ale tuturor chiulangiiilor, ale tuturor tipilor cărora Jay le-a vândut aparate electronice stricate.

În fiecare zi, eu, Evie, Jay și Carlos facem aceleași lucruri: ieșim pe afară, facem câteva tâmpenii, apoi ne întoarcem acasă. Nici măcar nu mai e palpitant. Poate că Școala Auradon o să fie mai interesantă. Oricum, plimbarea cu limuzina pe un pod invizibil e deja mai palpitantă decât orice am făcut în ultimele zece zile pe insulă. Poate că o să mai fie și alte chestii asemănătoare... alte lucruri de așteptat cu nerăbdare.

SAU POATE CĂ
O SĂ FIE ORIBIL
ȘI TOTI O SĂ FIM
NIȘTE PROSCRISI.
DAR AM DREPTUL
SĂ VISEZ,
*
*
NU-I AȘA?